

skulde blot hente det selv og erlægge en ringe Betaling derfor, som dog var at regne for næsten intet. Hvis der nu bliver lagt en Skat paa disse Hvaler, er man bange for, at det skal irritere de Folt, som i Fremtiden maatte ville etablere Hvalfangststationer deroppe. Jeg mener dog for mit Vedkommende, at naar Afgiften sættes saa lavt som til 25 Kr. pr. Hval, kan man fra et rationelt Standpunkt ikke forbyde ikke at lægge en Afgift paa denne Fangst. Jeg mener saa ogsaa, at det kan ordnes paa denne Maade, uden at træde nogens Interesser for nær og uden at frygte for, at det skal stå i Særdeleshed de færøiske Interesser. Det er dog navnlig Anvendelsen af denne Afgift, der er Uenighed om mellem Regeringen og Lagtinget. Lagtinget vil have, at denne Afgift skulde bruges til at faa afløst en Byrde, som hviler meget trykkende paa Færøerne, det er den Byrde, som hviler paa den gode gamle Hvalfangst, nemlig Grindefangsten. Det forholder sig saa, at der skal afleveres en meget stor Del af Fangsten til Ejerne af Jorden omkring den Bugt, hvor Hvalerne drives ind. Ejerne have fra Arilds Tid haft denne Retlighed, som er købt sammen med Jorden, og den kan ikke tages fra dem, uden at man giver dem Erstatning derfor. Smidlertid have Forholdene udviklet sig saaledes paa Færøerne, at det er meget vanskeligt at faa Interessen for Grindefangsten op igen. Der har været mange Aar, hvor der saa at sige ikke har været nogen synderlig Fangst af den Slags Hvaler deroppe, idet det kun har været smaa Flokke, der ere komne ind. Interessen derfor er saaledes bleven svækket, efterhaanden som Folt have funnet faa andet lukrativt Arbejde. Det er saaledes nu, at naar der meldes „Grindebud“ fra den nærmeste Bygd eller den nærmeste Ø, er der ikke den Interesse derfor som før. Naar der sendes et saadant Bud om, at der er set Grinder her eller der, saa skulle alle afsted, som saa dette Bud. Saaledes var det i gamle Dage, da ansaa man det for en Lyst og Pligt at komme afsted; men nu er man tilbøjelig til at nøle dermed. Sagen er nemlig den, at paa den Tid disse Fangster foregaa, fra Midjommer til Efteraaret, er der ikke mange Mennesker hjemme paa Færøerne, det er saa at sige kun Kvinder og ældre Mænd, idet den kraftigere Befolkning er tagen til Island paa Fiskeri. Derfor er det meget vanskeligt at faa de hjemmeverende Færinger til at hystre, naar der kommer Grindebud, og begive sig afsted i rette Døblit. Man kan heller ikke sige saa meget til, at de have deres Betænkeligheder ved det; thi de maa mange Gange ro flere Mil forgyves. Saa løber

Flokken ud i Havet igen, og selv om man faar Flokken dreven ind i en eller anden Bugt, kan det være, at Fangstmandskabet som i Vestmannahavn kan komme til at ligge der i 8 Dage for at være paa Pletten. Navnlig i Vestmannahavn, men ogsaa andre Steder, kan der være Vanskeligheder forbundne med at dræbe Flokken hurtigt. I Vestmannahavn kan det saaledes tage flere Dage. Man spænder der store Garn ud ved Mundingen af Bugten, men Hvalerne kunne da løbe frem og tilbage der indenfor, de kunne løbe fra den ene Side til den anden af Bugten, og det kan være længe, inden man faar Hvalerne dræbte. Af den Grund var der jo en vis Anledning til at opmuntre Færingerne til at drive den gode, gamle Fangst, Grindefangsten, og derfor var det, at Lagtinget mente, at man, naar man lagde Afgift paa denne ny Fangst, skulde anvende den til at afløse den Byrde, der hviler paa Grindefangsten, altsaa det, vi kalde Jordhval eller Landpart, den Afgift, der skal svares til den, der bor i Nærheden af det Sted, hvor Grindehvalerne drives ind. I den Henseende er Regeringen uenig med Lagtinget. Regeringen har nok villet acceptere denne Afgift paa 25 Kr. pr. Storhval, men vil have, at Størsteparten deraf skal gaa ind i Statskassen, medens en Del deraf, 1,000 Kr. aarlig, skal anvendes til færøiske Djemed og gaa ind i den Kasse, som Lagtinget foreslaar, at det hele skulde gaa ind i, nemlig den økonomiske Fond paa Færøerne. Resten skal efter Regeringens Forslag gaa ind i Statskassen. Jeg vilde ønske, at vi kunde blive enige om at forandre dette Forhold saaledes, at denne Afgift helt skulde flyde ind i „Økonomisk Fond“. Jeg vil dog tilføje, at hvis det skulde være lang Tid, inden man kunde faa afløst den Byrde, som jeg før nævnte, Landparten, at man saa foreløbig kunde se Tiden an og afvente, hvor meget der kunde komme ind gennem denne Afgift hvert Aar. I saa Henseende skulde efter min Mening Lagtinget have en Slags Bevillingsret over det, idet Beløbet, naar det indgaar i „Økonomisk Fond“, da vil kunne tjene til gode Formeraals Fremme, selv om der ikke bliver Benge nok til, at dette Djemed kunde opnaas, som her er Tale om, og som man først har tænkt paa, nemlig Afløsning af Landparten. Jeg for mit Vedkommende vilde med andre Ord ønske, at Lovforslaget forandredes derhen, at den Afgift af 25 Kr. pr. Hval, som lægges paa denne ny Fangst, gaar ind i en færøisk Kasse i Steden for, at den nu for Størstedelen gaar ind i Statskassen. Anvendelsen af dem kunde man saa overlade til Lagtinget. Man